

להיכסף מבחירה

בואו נפרד עד הסוף
נמחק כל זכר חברות
נתיר את ידינו ונעזב
נזרק את עצמנו אל הבדידות

נגלה מרצון ללא זכרון
חסרי הסוס ללא רכוש
נטמין במסתור את השריון
ננחת הרחק מפל כסוף

נתפור גלמודים בחדרי הערים
נגדל בתוך משפחות זהבות
בארצות מעופרות, פלדה וברזלים
נשמות פסופות בין חלדות

נצער לבד ללא הגלים
מדלגים מעל משוכות היאוש
נעבר דרך מבוך הביבים
שנות פספוס וקיתונות של בוז

כספומטר

עד שנשמע קול דק וחרשי
נעקב אחריו למעמקי המדבר
שם ילחש לנו סוד חזון אפשרי
של ארץ כסופה שהיתה בעבר

גם אם זעקתך
מיעדת לעוד מאתים שנה

גם אם זעקתך
מיעדת לאלפי קילומטרים מכאן

גם אם זעקתך
מיעדת אל מעבר למרחק ולזמן
זעק אותה, זעק!

כנראה אתה
מהארץ הכסופה

מתוך ספר השירים הארץ הכסופה
העומד לראות אור בהוצאת גוונים

"...חסדיו להתוות"

זה אנחנו
שעוברים ושבים בבית
בו הותירה אַמָּא סימני זהוי
Chinoiserie
שעיני מסרבות לפגש
באפולוית הצהרים
התריסים שבורים.
עד בלי די שנה התוי
כחם היום מחג לחג בחפשות
שדה בור חרוף שנמחה
ומולי הקמה אפלה וזוהרת
ושני סודקות בחטה הטובה
ועלי לעבר מילי-מילין של מלים
ולהמתיק סוד בדריכות
Before I slip to sleep to slip
Into a slip-case
ואולי באביב לא נשוב שוב
והבור והנר?

הגיגים על קפה ועוגה

לאמא שלי היו הרגלים
שקנו לה שקט:
פעם בשבוע – מספרה
ומניקוריסטית פדיקוריסטית
פעם בשבוע – עוזרת
פעם בשבוע – שרותי המכבסה
פעם בשבוע – משלוח מהמינימרקט
פעם בשבוע – כתבי עת בצרפתית
פעמים בשבוע – פסיכיאטר בשבילי
שהייתי ילדה רעה
שסובלת לחנם
מכת גורל.
מדי יום ביומו – קפה ועוגה בקונדיטוריה
רוצה לכבד גם אותי
אומרת: יום אחד זה יעבור. עוד יהיה טוב.
כשפטרת את הרופא
הפצעים הגלדו
בשתיקה הגדולה של המחשבות
ברעש הגדול של המעשים.